

Martine Van Hees keek slichtig opzij, hijgend, met de grote ogen van een in het nauw gedreven hert. Naar de glanzende straatstenen en dan omhoog, naar de voortjaggerende wolken, die grillige schaduwen wierpen op de muur. Witgekalkt maar smerig. Ze keek naar de andere kant. Niets. Niemand. Nu pas beseftte ze dat ze alleen was. Angst – onredelijk, monsterlijk. Die stak als een pijl in haar borst. Dwars door haar longen, waardoor ze naar lucht hapte in de enge steeg, die haar benauwde en die het paniekgevoel nog versterkte. Ze was de enige mens op aarde. Nee, dat was ze niet. Ze hield de adem in en legde haar handen op haar buik.

Gehijg.

Ze huiverde en de adrenaline zette haar zintuigen op scherp. Snelle voetstappen.

Geen twijfel mogelijk. Hij was er. Nog steeds. Ze kwamen dichterbij. Angstaanjagend snel. En dan zag ze hen. De koude starende ogen. De man van op de trein. Groot en blond. Hij droeg onopvallende kleren. Een grauwe ambtenaar. Gedurende de hele rit van Brussel naar Mechelen had hij haar aangestaard alsof ze een stuk vlees was, terwijl hij achteloos in zijn krant had zitten bladeren. Niemand van de andere reizigers had er wat van gemerkt. Zijn hongerige ogen hadden zich vastgehaakt in de hare. Pervers. Weerzinwekkend. Hoezeer ze zich ook had verzet en geprobeerd had hem te negeren, er was geen ontkomen aan. Een keer had hij zijn tong langs zijn lippen laten glijden.

In Zemst was ze haastig opgestaan en overweldigd door een onverklaarbare paniekaanval was ze uit de trein op het perron gesprongen. Bij het fluitsignaal van de conducteur was ze weer opgestapt. Zijn plaats was leeg.

Martine Van Hees had opgelucht ademgehaald en was in een andere coupé gaan zitten. Ze was het voorval al bijna vergeten, tot ze in Mechelen door de stationshal liep. Toen ze achterom keek, zag ze hem. Slenterend, quasi onverschillig maar doelgericht. Met spiedende ogen. Hij achtervolgde haar. Radeloos had ze om zich heen gekeken. Overal mensen. Norse mensen, blijde mensen, onverschillige mensen, haastige mensen. Nog nooit had ze zich zo alleen gevoeld. Ze was halsoverkop naar de uitgang gevlucht, waar ze, te bang om de voetgangerstunnel te gebruiken, snel en roekeloos de straat was overgestoken. In een studentencafé had ze een kop koffie gedronken en gewacht. Met een bang hart. Naast haar zat een bende luidruchtige studenten. Ze roken naar bier en zweet. Martine Van Hees had geprobeerd zich zijn geur te herinneren

maar er was geen geur. Huiverend had ze door het bewasemde raam gekeken, waar de stroom pendelaars openzwermden en opgeslokt werd door auto's en stadsbussen. De drukte was snel weggeëbd en het stationsplein lag er verlaten bij, wachtend op de volgende lading. Terwijl ze, de zure oprisping negerend, het laatste restje van haar derde kop koffie opdronk, had ze nog gelachen om zichzelf. Achtervolgingswaan, dat had haar gynaecoloog er niet bij verteld. Zijn andere voorspellingen waren nochtans stuk voor stuk uitgekomen. De braakneigingen, de lome benen, de vlagen van emotionele leegte. Nadat ze het café had verlaten, leek een ommetje richting centrum haar veiliger dan binnendoor en ze was door de druilerige regen via de Hendrik Consciencestraat naar het Kardinaal Mercierplein gelopen om zo naar haar flat in de Colomastraat te gaan.

Toen ze op het Kardinaal Mercierplein de hoek was omgedraaid, was het bloed in haar aderen bevroren. Daar stond hij.

Met zijn rug tegen de muur aangeleund, een sigaret in de hand. Aan de overkant van de straat, amper tien meter verwijderd van de voordeur van haar flat. Hij stond haar op te wachten.

Hij weet waar ik woon.

Dat gruwelijke besef trof haar als een slag in het gezicht en deed haar naar adem happen. De volgende lichamelijke gewaarwordingen waren een wee gevoel in de onderbuik en knikkende knieën. Ze had het op een lopen gezet. In de tegenovergestelde richting. Zonder te kijken was ze het Mercierplein overgestoken. Waarom ze dat had gedaan, daar kon ze geen zinnige reden voor bedenken. Naar haar moeder? Nee. Dat was te ver weg. Ze had zich prompt bedacht en was de Tessestraat ingelopen. Een enge steeg waar ze met ingehouden adem had staan wachten.

Ze braakte en terwijl er een rood waas voor haar ogen trok, stootte ze zich af van de muur en ze liep weg. Toen ze omkeek, zag ze de man op zich afkomen. Met lange ritmische halen, als een luipaard dat zich op gang trekt. Zonder emoties. Zonder gevoel. Gefixeerd op zijn prooi. Niettegenstaande haar spieren verzuurden, bleef ze alles uit haar lichaam persen. In pure doodsnood. Beelden flitsten aan en uit. Zonder structuur. Naakte angst. Vragen.

Waarom ik? Waarom is er niemand op straat? Daar. Daar! Hulpagent Piet Deschacht schrok zich een aap toen de jonge vrouw zich tegen de flank van zijn combi wierp. Hij trapte hard op de rem en de reflex resulteerde in een oorverdovende vloek. De brij droop van de voorruit. Dampende frieten met slierten ketchup en mayonaise gleden op het dashboard.

Deschacht keek zijn collega onthutst aan.

'Sorry, Ward.'

'Help! Help me alsjeblieft!'

De hulpagent duwde de deur open en zwaaide zijn magere benen naar buiten. Onhandig hielp hij de jonge vrouw, die geknield voor de combi zat en met beide vuisten op de motorkap trommelde, rechtop. Ze was doornat, rilde en keek voortdurend achterom. Ze klampte Deschacht aan.

'Die man... die man... hij achtervolgt me. Hij wil me aanranden.'

Deschacht keek naar de trillende wijsvinger. Hij duwde zijn uniformpet achteruit en krabde over zijn kalende schedel.

'Mevrouw? Juffrouwetje?'

Terwijl hij in een paar doodsange ogen keek, haalde de hulpagent de schouders op en hij knikte 'nee'. De blonde juf knikte 'ja'.

'Juffrouw. Er is echt niemand. Kalmeer alsjeblieft.'

'Jawel. Hij...hij volgt me. Van in de trein. De hele tijd al. Hij wil me wat doen.'

Ik ook, dacht agent Ward Bultinck, die erbij was komen staan en zo goed en zo kwaad mogelijk met zijn zakdoek de brij van zijn uniformjas probeerde te vegen. Hij liet zijn ogen over het begeerlijke meisjeslijf dwalen en schraapte de keel.

'Oké. Juffrouw. Wat is uw naam?'

'Jullie moeten hem stoppen... oppakken.'

'Wie?' klonk het norser dan bedoeld. 'Hoe ziet die man eruit?'

Martine Van Hees keek nog een keer achterom. Haar hulpeloze, bijna kinderlijke blik raakte Bultincks gevoelige snaar.

De gescheiden vader van drie kinderen greep de jonge vrouw bij de schouder.

'Allez. Kalmeer. Er is niemand. Echt niet. Kom, ga even zitten. In de combi.'

Martine Van Hees stapte in de politiewagen en zat wezenloos door het raam te staren. Ineengedoken, met haar handen op haar buik. De agenten keken haar vragend aan.

'Gaaf het al wat beter?' vroeg Bultinck in een poging de gênante stilte te doorbreken.

'Ik ben zwanger.'

'Gefeliciteerd.'

Toen er aan het einde van de straat, op de Vijfhoek, een chauffeur het stoplicht negeerde, schuifelde Deschacht nerveus heen en weer op zijn stoel. Klaar om tot actie over te gaan.

Hij trok zijn mond open maar Bultinck legde zijn jonge collega met een autoritaire vingerknip het zwijgen op.

'Kunt u die man beschrijven?'

'Hij... is... groot en blond. Met blauwe ogen. Koude ogen. En een vierkante kin. Hij staarde me aan in de trein en hij is me heel de tijd gevolgd. Ik kwam van mijn werk.'

'Heeft hij u bedreigd? Of heeft hij fysiek of verbaal geweld gebruikt?'

'Hij draagt een beige regenjas. Een lange. Hij wappert open als...hij...loopt.'

'Wilt u een verklaring afleggen?'

Martine Van Hees reageerde niet. Ze haalde moedeloos de schouders op.

'Of heb je liever dat we je naar huis brengen?'

Dit keer keek ze wel op. Met overtuiging knikte ze 'ja'. Uit haar ogen straalde dankbaarheid.

Dat soort vrouwen. Ze trokken hem aan. Onweerstaanbaar. Zoals een gloeilamp een nachtvlinder naar zich toezuigt. En hoewel de vlinder het gevaar beseft en de verzengende hitte voelt, toch zal hij verbranden. Niet omdat hij het wil maar omdat hij niet anders kan. Omdat zijn genen het commando overnemen. Omdat het 'moet'.

Gedurende drie dagen al was hij haar onopvallend gevolgd tot hier aan haar kleine flat. Ze woonde alleen. Geen twijfel mogelijk. Daar. Boven. Achter die spiegelende ramen. Daar kleepte ze zich uit. Langzaam. Heet. Voor de spiegel met haar kont draaiend. Zou ze haar tenen lakken? Ja! Zeker weten. Rood. Knalrode nagellak. En de geur van haar huid. Romige melk. Een vaste vriend, een relatie had ze niet. Maar ze was wel zwanger. In haar buik groeide een vrucht van ontucht. Iemand – een man, had haar kut helemaal gevuld met zijn harde rode penis en vol gespoten. Vol zaad.

Hans Van Diest, drieëndertig en vader van twee flinke zonen, snoof. Toen de politiewagen traag de hoek van Het Kardinaal Mercierplein omdraaide, ging zijn borst op en neer. Sneller en sneller. Hij zette een stap terug, ging met zijn rug tegen een gevel staan en keek naar de overkant van de Leopoldstraat, waar een uitstalraam hem een prima overzicht bood.

Ze ziet eruit als een klein bang meisje. Nu wel. Heeft ze er ook zo uitgezien toen hij zijn paal diep in haar buik ramde. De vuile hoer! Hijgen en kreunen, glimmende lippen, ogen die zaad vragen. Met iedereen... ze doet het met iedereen. Daar. Ze gaat naar binnen. Het gaat niet bepaald vloeiend. Niet zoals ze op de trein haar hete benen over elkaar slaat. De eerste ontmoeting. Toen had hij haar hand aangeraakt. Tijdens het uitstappen was dat. Hij had zijn lichaam zodanig

gemanoeuvreerd dat het niet anders kon. Haar hand was zacht. Marsepein. Meisjesvel. Het was een vluchtige aanraking maar ze had zijn hart in vuur en vlam gezet. Laaiende, ontembare passie. Hij wist het meteen. Zoals altijd. Dit is ze. De combi draaide de straat uit, reed richting station en verdween uit het gezicht toen hij naar de Leuvense Vaart reed. Nu. Nu of nooit. Ze zal denken dat de flikken teruggekomen zijn. Ze doet open. Alles open. Hans Van Diest aarzelde geen seconde, alsof hij voorgeprogrammeerd was. Zijn genen namen het commando over. Met grote passen liep hij naar de overkant van de Colomastraat.

2

'Dag Moffie.'

Het tweede woord, Barbara's koosnaampje, klonk ietwat geforceerd, vond Dirk Deleu toen hij zijn vrouw omhelsde. Barbara was er zich niet van bewust, want ze drukte haar lichaam tegen het zijne. Ze zocht zijn lippen. Zoende zijn oor.

'Ons Charlotje slaapt.'

'Eindelijk.'

Deleu maakte zich los uit de omhelzing en liep naar de sofa. Barbara glimlachte.

'Je ruikt naar vis.'

Deleu rook vluchtig aan zijn hand. Inderdaad, een vage visgeur. Hoe hij zijn lichaam ook had geschrobd. Het had niet mogen baten. Toch lachten zijn ogen toen hij terugdacht aan gisteren. Een hele dag op zee. De openheid, het ongeremde, het had hem deugd gedaan. Als herboren voelde hij zich. Daar, op het weidse water, turend in de golven. Toen was het allemaal duidelijk geweest. Helder en klaar. Barbara was de juiste keuze. Zo was het altijd geweest en zo zou het altijd zijn. Nadia was een bevestiging. Een opstoot van hormonen. Maar nu? Wat dacht hij vandaag?

Deleu, twee weken op non-actief, haalde de schouders op en keek om zich heen.

'Waar is ze?'

'Wie?'

'Ons Charlotje?'

'Boven.'

'Wat heeft dokter Smaelen gezegd?'

'Een onschuldige verkoudheid. Maar dat zegt hij altijd. Ik heb toch maar twee stoppekes opgestoken. Je weet maar nooit.'

'Twee wat?'

'Met al die virussen tegenwoordig. Je leest of hoort niks

anders meer.'

Ze zaten op een andere golflengte. Dat gebeurde wel vaker de laatste dagen. Deleu nam de krant en installeerde zich in de sofa. Hij begon een artikel over abortus te lezen, maar slaagde er niet in zich op de tekst te concentreren en keek naar Barbara, die naar het aanrecht liep. Soms leek het er op dat het enige wat hij nog met haar gemeen had de kinderen waren. Was zijn liefde voor haar gebaseerd op medelijden in plaats van het respect waarnaar ze smachtte en dat ze verdiende. De gedachte deed hem huiveren.

'Ze hoest ook zo vies.'

Deleu antwoordde niet. Hij bladerde in de krant en keek naar Barbara's profiel. Ze was nog steeds mooi. Haar haren glansden in het felle kunstlicht van de tl-lampen. Dat was een nadeel aan hun nieuwe flat. Het licht was veel te hard. Ach, al bij al was het een goede keuze. Deze kans had zich aangediend en het moest snel gaan. Deleu keek traag om zich heen, zoals een schildpad die ontwaakt uit haar winterslaap. Alles was nieuw. Hun nieuwe nestje. Knus, al vloekten een aantal van de oude antieke spulletjes, zoals de staande klok, met het moderne interieur van hun duplexflat. Die spulletjes, het resultaat van een jarenlange gezamenlijk zoektocht. Soms, als hij naar ze keek, gaven ze hem het gevoel dat ze hem achtervolgden. Dat ze een nieuw begin in de weg stonden. Deleu verdiepte zich weer in zijn krant.

'Ik ga straks naar ons ma. Ga je mee?'

'Wat doen?'

Een vreemde onrust welde in hem op, alsof de confrontatie met zijn schoonmoeder hem angst inboezemde en hoewel hij zijn gevoelens probeerde te verbergen, voelde ook Barbara de kilte in zijn stem. Ze liep naar de sofa, ging naast hem zitten en legde haar hand op zijn dij.

'Dirk? Waar ben je eigenlijk bang voor?'

Deleu haalde de schouders op. Onwennig. Onbehaaglijk. God, wat was dit moeilijk. Hij had zich het leven met Barbara, hun tweede kans, helemaal anders voorgesteld. De eerste week ging het prima. Elke dag bij zijn dochter. Maar dan kwam de twijfel. Sluipend, een gat knagend in zijn zelfvertrouwen. De zo vaak verguisde dagelijkse routine. Hij snakke er naar. Hij wilde er zich laveloos in wentelen maar kon ze niet vinden.

'Nadia? Waar ben je? Wat doe je nu? Hoe voel jij je?'

'Wat?'

'Euh... sorry. Wat zei je?'

'Niks. Wat zei jij?'

'Ik zat te dromen.'

‘Over wat?’

Barbara slaagde erin de wrevel in haar stem terug te dringen en om te buigen tot een zweem van onverschilligheid maar Deleu had het gevoeld. Hij kende haar door en door. Hij keek haar aan. Er verscheen een rimpel in Barbara’s voorhoofd. Pal tussen haar donkere ogen. Heel even maar. Deleu sloeg zijn arm om haar schouder en ontweek zo haar blik. Hij staarde naar zijn pantoffels.

‘De zee. Schitterend. Het was fantastisch. Daar op zee. Daar zag ik de waarheid. Heel duidelijk. De juiste richting.’

‘En dat is?’ De woorden klonken niet bits maar er zat wantrouwen in.

‘Ik zie je graag. Dat weet ik zeker.’

‘En haar?’

‘Wie?’

‘Dirk, alsjeblieft.’ Barbara liep geïrriteerd naar het aanrecht van de Amerikaanse keuken. Deleu keek naar haar benen. Naar haar mooie kuiten. Slanke achillespezen, als de opgespannen snaren van een boog. Hij herinnerde zich hoe hij er zachtjes in gebeten had. Vroeger, dat was veel vroeger. Het beeld werd wazig.

‘Ga je nu mee? Of niet?’

De stilte werd groter en groter en dreigender.

‘Sorry, Dirk.’ Barbara keek om. Ze keek hem aan. In haar ogen stond mededogen. Maar ook een vleugje angst. ‘Ik wil niks forceren. Maar ons ma. Ze is zo gelukkig dat we weer bij elkaar zijn. Ze houdt van jou, Dirk.’

‘Ja, ik ben bang. Bang van haar. En als jij er niet bent, ben ik ook bang. Ik heb je nodig, Barbara. Op zee...’

Zijn stem stakte toen Barbara hem omhelsde en haar wijsvinger zijn lippen streelde.

‘Blijf jij maar lekker thuis. Geniet maar van je welverdiende rust. Ik ga nog wel een keer alleen.’

Barbara liep naar de trap.

‘Kom. Kijken of ons poppemieke al wakker is.’

Deleu knikte en liep achter zijn vrouw aan.

‘Ik word gek thuis, Barbara. Ik wil zo snel mogelijk weer aan de slag. Ik ga straks een luchtje scheppen.’

‘Je doet maar.’

Dirk Deleu kneep zijn ogen tot spleten. Die laatste woorden. Klonden die nu hard of zacht? Begrijpend of wantrouwend? Gelaten of agressief? Teder of bitter? De woorden, ze wentelden door zijn hoofd. Maar wat hem vooral bezighield, was het ‘waarom’. Waarom had hij daar vroeger nooit bij stilgestaan? Hoe haar woorden klonken.

Toen Barbara met de warm ingeduffelde Charlotte op haar arm naar de voordeur liep, zag ze dat de badkamerdeur op een kier stond.

Neemt hij een douche? Of zit hij gewoon op de wc. Nee, er komt damp uit de badkamer. Hij heeft dus een douche genomen. Nee, waarschijnlijk is hij in bad geweest. Vroeger hield hij meer van een snelle douche. Maar dat was vroeger. Heeft hij vanmorgen al niet gedoucht?' Barbara zette een pas opzij. 'Ja, toch wel. Ach, natuurlijk. De visgeur.